

LỜI CHỨNG CỦA NỮ TU MARIE-SIMON-PIERRE VỀ PHÉP LẠ KHỎI BỆNH

... Ngày 14-1-2011 Đức Thánh Cha Biển Đức XVI cho phép công bố sắc lệnh nhìn nhận phép lạ nhờ lời chuyển cầu của Đức Cố Giáo Hoàng Gioan Phaolô II. Đó là cuộc khỏi bệnh Parkinson một cách lạ lùng của nữ tu Marie Simon Pierre Normand, người Pháp.

Chị Marie Pierre chào đời năm 1961 trong một gia đình Công Giáo đạo đức tại Rumilly-en-Cambrésis ở miền Bắc nước Pháp. Chị là chị cả của gia đình có 5 người con. Năm 21 tuổi, Chị gia nhập Dòng "Petites Soeurs des maternités catholiques - Tiểu Muội bảo sanh công giáo" và có tên dòng là Marie-Simon-Pierre. Sau đây là chứng từ Chị kể lại việc khỏi bệnh lạ lùng nhờ lời chuyển cầu của Đức Cố Giáo Hoàng Gioan Phaolô II (1978-2005).

Tôi mắc chứng Parkinson, được chẩn bệnh và xác nhận vào tháng 6 năm 2001. Tôi bị liệt phần bên trái cơ thể, điều này khiến tôi bị tàn tật rất nhiều, xét vì tôi thuận tay trái. Chứng bệnh phát triển từ từ lúc ban đầu nhưng sau 3 năm, các triệu chứng tăng dần khiến thân thể tôi run-rẩy, cứng-đơ, đau-đớn và bị mất ngủ. Bắt đầu từ ngày 2-4-2005 chứng bệnh tàn phá đánh bại tôi tuần qua tuần. Tôi thấy rõ mình bị giảm sút từng ngày. Tôi không còn có thể viết được nữa - vì tôi chỉ viết bằng tay trái - và nếu tôi cố gắng thì chữ viết cũng không đọc được. Lái xe thì gần như là chuyện không thể làm, hoặc tôi chỉ lái trên đoạn đường thật ngắn, vì chân trái thường bị "tắt-nghẽn" và trở thành cứng-đơ gây khó khăn cho việc lái xe. Tôi phải mất rất nhiều giờ để làm xong một công việc. Điều này gây cản trở và tạo khó khăn, bởi vì tôi phục vụ trong lãnh vực nhà thương. Tôi thật mệt mỏi và kiệt sức.

Sau khi biết rõ mình mắc chứng Parkinson, tôi phải khó nhọc lắm mới có thể nhìn Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II qua truyền hình. Tuy nhiên tôi rất gần gũi ngài qua lời cầu nguyện. Tôi biết rằng Đức Thánh Cha có thể hiểu những gì tôi đang trải qua. Cùng lúc, tôi thật ngưỡng mộ sức mạnh và lòng can đảm của ngài, nó thúc đẩy tôi chiến đấu và yêu mến sự đau khổ, bởi vì, không có tình yêu thì tất cả đều vô nghĩa. Tôi có thể nói rằng đây là cuộc chiến hàng ngày nhưng niềm ao ước duy nhất của tôi là sống trong Đức Tin và chấp nhận thánh ý Chúa với trọn tình con thảo.

Lễ Phục Sinh năm 2005 tôi ước ao nhìn Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II qua truyền hình, bởi vì, tận thâm tâm tôi biết đây là lần cuối cùng tôi có thể trông thấy ngài. Suốt buổi sáng, tôi chuẩn bị cho biến cố này, đầu biết rằng rồi sẽ rất khó đối với tôi, bởi lẽ hình ảnh ngài tiên báo điều tôi sẽ sống trong vài năm nữa! Đối với tôi thật là khó, xét vì tôi tương đối còn trẻ. Nhưng rồi một bất ngờ xảy ra trong công việc nơi bệnh viện khiến tôi không thể nhìn Đức Thánh Cha qua truyền hình.

Tối thứ bảy 2-4-2005, toàn thể cộng đoàn Chị Em chúng tôi quy tụ lại để sống trực tiếp với Roma buổi canh thức cầu nguyện cho Đức Thánh Cha tại quảng trường Thánh Phêrô, nhờ Đài Truyền Hình Pháp KTO của Tổng Giáo Phận Paris. Cùng với Chị Em, tôi tiếp nhận trực tiếp tin Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II từ trần vào lúc 21 giờ 37 phút. Riêng đối với tôi, tất cả đảo lộn hết, tất cả sụp đổ hết. Tôi vừa mất một người bạn, một người hiểu tôi và trao cho tôi sức mạnh để tiến bước. Những ngày sau đó tôi cảm thấy một khoảng trống nhưng cùng lúc tôi có xác tín Đức Thánh Cha luôn luôn hiện diện.

Ngày 13-5-2005 lễ Đức Mẹ Fatima, Đức Thánh Cha Biển Đức XVI chính thức ban phép chuẩn cho mở án phong chân phước cho Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II. Ngay hôm sau - 14-5-2005 - tất cả Chị Em thuộc mọi Cộng Đoàn tại Pháp và tại Phi Châu cùng hiệp ý xin Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II cầu bầu cho tôi được ơn khỏi bệnh. (Các Chị Em đã liên lý cầu nguyện cho đến khi nhận tin vui tôi được lành bệnh).

Lúc ấy tôi đang nghỉ hè. Ngày 26-5-2005, những ngày nghỉ chấm dứt, tôi trở lại Cộng Đoàn với một thân xác hoàn toàn bệ-rạc vì cơn bệnh tàn phá. Thế nhưng, kể từ ngày 14-5-2005 một câu Phúc Âm của thánh Gioan cứ bám sát tôi: "Nếu con tin, con sẽ trông thấy Vinh Quang THIÊN CHÚA" (Gioan 11,40).

Ngày 2-6-2005, tôi hoàn toàn kiệt quệ, phải chiến đấu lắm mới có thể đi lại và đứng vững. Chiều ngày 2-6 tôi quyết định đến gặp Chị Marie-Thomas, Bề Trên nhà bảo sanh Étoile de Puyricard ở Bouches-du-Rhône để xin chấm dứt mọi hoạt động nghề nghiệp. Chị Bề Trên bảo tôi cố gắng tiếp tục công việc cho đến sau khi đi hành hương Lộ-Đức về. Chuyển hành hương dự trù vào tháng 8. Rồi Chị nhẹ nhàng nói thêm:

- Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II vẫn chưa tỏ dấu hiệu mà!

Suốt buổi trao đổi với Chị Bề Trên, Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II luôn hiện diện khiến cho cuộc trao đổi diễn ra trong an bình và thanh thản. Rồi Chị đưa cho tôi tờ giấy với cây bút và bảo tôi viết chữ "Gioan Phaolô II". Lúc ấy là 17 giờ. Tôi vâng lời viết "Gioan Phaolô II" như lời khẩn cầu cùng Đức Thánh Cha. Nhưng chữ tôi viết không đọc được. Cả hai chúng tôi cùng giữ thinh lặng thật lâu và cùng cầu xin Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II.

Buổi chiều hôm ấy kết thúc như thường lệ.

Tối 2-6-2005, sau Kinh Tối vào lúc 21 giờ, tôi còn trở lại bàn làm việc rồi đi về phòng. Lúc ấy là khoảng giữa 21 giờ 30 và 21 giờ 45. Tôi bỗng cảm thấy muốn cầm bút để viết, y như thể có ai đó nói với tôi rằng:

- Con lấy bút và viết đi!

Và trước sự ngạc nhiên lớn lao của chính tôi, chữ tôi viết rõ ràng đọc được. Tôi không hiểu cho lắm và lên giường ngủ. Lúc ấy là đúng thời gian 2 tháng Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II từ biệt chúng ta để về Nhà Cha trên Trời.

Sáng sớm hôm sau lúc 4 giờ 30 phút, tôi thức giấc và ngạc nhiên thấy mình ngủ thật ngon. Nhanh như chớp, tôi bước ra khỏi giường và không cảm thấy đau đớn gì cả. Thân thể tôi không còn cứng-đơ và trong nội tâm, tôi cảm thấy mình đã đổi khác. Rồi, một tiếng gọi bên trong, một sức mạnh thúc giục tôi hãy đến cầu

nguyện trước Mình Thánh Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Tôi xuống ngay nhà nguyện nhỏ. Tôi quỳ gối cầu nguyện trước Mình Thánh Chúa. Một niềm an bình bao la phủ trọn người tôi, một cảm giác khoẻ khoắn lạ thường lan trong cơ thể. Một cái gì đó thật lớn lao cao cả, một màu nhiệm thật khó diễn tả bằng ngôn ngữ bình thường.

Tiếp đó, vẫn quỳ yên trước Mình Thánh Chúa, tôi lần hạt Mân Côi suy gẫm Năm Sự Sáng của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II. Rồi vào lúc 6 giờ sáng, tôi ra khỏi nhà nguyện nhỏ để lên Nhà Nguyện Lớn cùng với Chị Em trong Cộng Đoàn nguyện gẫm trước khi tham dự Thánh Lễ. Tôi bước đi trong khoảng cách chỉ có 50 thước. Vào chính lúc đó tôi nhận ra cánh tay trái đông-đưa theo nhịp bước, trái với thói quen nó thường buông-thông bất động! Tôi cũng nhận ra cơ thể tôi mềm-dẻo, cái mềm-dẻo mà tôi không còn cảm nhận từ rất lâu nay. Suốt Thánh Lễ, một niềm vui bao la và một niềm an bình sâu xa chiếm trọn người tôi. Hôm ấy là ngày thứ sáu 3-6-2005 lễ trọng mừng kính Thánh Tâm Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Thánh Lễ chấm dứt và khi bước ra khỏi Nhà Nguyện, tôi thâm tín mình đã khỏi bệnh! Cánh tay trái không còn run lấy-bấy nữa! Tôi lại lấy giấy bút ra viết và trưa hôm ấy, tôi ngưng ngay việc dùng mọi thứ thuốc.

Ngày 7-6-2005 tôi đến gặp bác sĩ thần kinh vẫn theo sát tôi từ 4 năm qua. Ông ngạc nhiên ghi nhận mọi dấu chứng của cơn bệnh đã biến mất, trong khi tôi ngưng mọi phương thức chữa trị từ 5 ngày qua. Ngay hôm sau, Bề Trên Tổng Quyền của tôi loan báo tin vui và xin tất cả các Cộng Đoàn dâng lời cảm tạ THIÊN CHÚA. Thế là toàn thể Chị Em trong Hội Dòng làm tuần cửu nhật tri ân Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II.

Từ đó đến nay tôi ngưng hoàn toàn mọi chữa trị. Tôi trở lại với hoạt động bình thường. Tôi viết lách không gặp khó khăn. Tôi cũng lái xe trở lại và lái đi đường trường. Tôi có thể quả quyết rằng đây giống như một cuộc sinh ra lần thứ hai, một cuộc sống mới, bởi vì, không còn gì giống như trước nữa.

Ngày hôm nay tôi có thể nói rằng một người bạn đã ra đi khỏi trái đất nhưng giờ đây lại rất gần gũi với lòng tôi. Ngài làm lớn mạnh nơi tôi niềm ao ước quỳ châu thờ lạy Mình Thánh Chúa và tình yêu đối với bí tích Thánh Thể chiếm chỗ đứng ưu tiên trong cuộc sống hàng ngày của tôi.

Những gì Chúa ban cho tôi được sống qua lời chuyển cầu của Đức Thánh Cha Gioan Phaolô II thật là một màu nhiệm trọng đại, khó có thể giải thích bằng lời, bởi vì quá lớn lao, quá mãnh liệt .. nhưng không gì mà THIÊN CHÚA không làm được. Vâng, "Nếu con tin, con sẽ trông thấy Vinh Quang THIÊN CHÚA"!

... Kinh dân nước Việt Nam cho Đức Mẹ MARIA Vô Nhiễm
Nguyên Tội

Lạy Mẹ MARIA Vô Nhiễm Nguyên Tội, chúng con toàn thể
giáo hữu Việt Nam hết lòng tin cậy chạy đến cùng Mẹ.

Mẹ là Mẹ THIÊN CHÚA, là Mẹ chúng con, Mẹ là Nữ Vương
Toàn Năng, là Đấng bầu cử cho chúng con trước tòa Chúa.
Biết bao nhiêu lần, Mẹ đã cứu vãn Giáo Hội, và các dân tộc
trong cơn nguy biến.

Chúng con hết lòng thành kính hiến dâng Giáo Hội và tổ
quốc Việt Nam cho Trái Tim Vô Nhiễm Nguyên Tội Mẹ. Để
thực hành mệnh lệnh của Mẹ, và để nhờ Mẹ che chở phù
trì, ngày nay và mãi mãi.

Xin Mẹ gìn giữ Giáo Hội Việt Nam. Xin Mẹ soi sáng hàng
Giáo Phẩm, dìu dắt và thánh hóa các Linh Mục. Xin Mẹ giúp
sức cho toàn thể giáo dân được trung thành giữ luật Chúa,
và sốt sắng làm việc tông đồ. Xin Mẹ nâng đỡ và ủi an

những anh chị em của chúng con, đang phải khốn khó vì Đạo Chúa.

Xin Mẹ chúc lành cho tổ quốc Việt Nam. Xin Mẹ hướng dẫn các nhà lãnh đạo dân tộc, xin Mẹ đem tinh
thần Phúc Âm thấm nhuần tất cả các cơ cấu quốc gia, xin Mẹ cho toàn thể dân Việt biết đoàn kết, để
cùng nhau xây dựng lại giang sơn.

Nhất là xin Mẹ cứu chúng con thoát nạn Cộng Sản vô thần, để mọi người được sống trong tự do, hòa
bình, ngõ hầu Nước Chúa được mở rộng khắp nơi.

Chúng con nguyện muôn đời ghi nhớ ơn Mẹ, và cùng nhau xây dựng một đền thờ hay một công tác
nào khác dâng kính Trái Tim Vô Nhiễm Nguyên Tội Mẹ, để lưu truyền cho hậu thế ơn che chở đặc biệt
của Mẹ.

Lạy Mẹ MARIA Vô Nhiễm Nguyên Tội, chúng con thành khẩn kêu đến Mẹ, vì chúng con biết Mẹ sẽ
nhậm lời chúng con. Và mặc dầu mọi nỗi khó khăn hiện tại, chúng con tin chắc Trái Tim Mẹ sẽ thắng.
AMEN.

(la-Croix.com, Rome, Mai 2006, Source: Totus Tuus)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt